

JORDAN LENT

HET LIED VAN
ENORA

Deel 1

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

© Jordan Lent / Uitgeverij Houtekiet 2024
Houtekiet, Schaliënstraat 1 bus 11, 2000 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag Bruggn Design
Opmaak www.intertext.be

ISBN 978 90 5240 941 2
e-ISBN 978 90 5240 952 8
D 2024 4765
NUR 337, 306
THEMA YFE/YFHB/YFHG/5AS

Uitgeverij Houtekiet vindt het belangrijk om op milieu-vriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

Voor Jan, mijn vader

HET LOT VAN BERNOT

Hij draagt haar bij zich.

Op zijn rug, op zijn schouders en in zijn ziel.

Hij draagt haar woorden al zo lang.

Duizenden jaren dwaalt hij over de wereld, vervloekt en gezegend door de macht van de Draak en de kracht van de Profetie.

Hij heeft geleerd zijn lot te dragen met trots en tegelijkertijd ook met spijt. Want de dag dat hij zijn last mag afgeven, is de dag dat het eindspel zal beginnen. En die dag nadert snel.

De Drie hebben het levenslicht gezien en bewandelen de aarde.

Het is bijna zover. Hij heeft hen gezien.

Hij zal de Profetie openbaren zodat de Drie hun lot kunnen vervullen.

Zijn gezegende kwelling nadert het einde.

Bernot voelt de Goden roeren en de woorden van de Draak drijven hem dichterbij. Zijn straf is zwaar gebleken, zijn lafheid voorbij.

In alle eenzaamheid staat hij op de top van de heuvel waar het allemaal begon. Daar, op een doodgewone maandagnacht, onder een sterrenhemel die schittert in goddelijke pracht, voelt hij zich verbonden met zijn lot. Hij weet dat de Goden getuige zijn van dit moment. Met al zijn geschonken macht laat hij haar los.

De Profetie zal eindelijk leven.

Hij kan niet voorkomen dat zoute tranen over zijn wangen stromen als voor het eerst de woorden over zijn lippen komen.

Voor het eerst in duizenden jaren voelt hij de verlichting van het moment dat het einde van alles zal baren.

De Profetie

*Als het duister dromen weeft van schijn
En waarheid smoort in leugens van venijn
Als vrees gezaaid wordt bij het eerste levenslied
Dan is de cirkel volmaakt en rond
En zal de wereld bezwijken aan een diepe wond.*

*Het lot buigt voor de Profetie en de macht
Van de eerste Goden in volle kracht.
De woorden van de Draak galmen door de tijden heen
Scheppend en wevend door ziel en door been.
Tot de dageraad voort zal brengen
De Drie die zich in de strijd zullen mengen.*

*Een zal verdwalen in illusie en angst.
Een zal beschermen en het verleden wreken.
Maar voor een van hen smaakt het lot het wrangst.
Diegene zal de wereld breken.*

*Zo zal het geschieden
Als de Goden weerkeren
En het eerste lied, de vrijheid van het Leven weer geniet.*

DE ZON IS GEK GEWORDEN

Met een norse grom valt Senn op zijn smalle bed. Het is veel te warm buiten en zonder airco is het binnen gewoon niet uit te houden. Zijn moeder ligt ook al dwars. Hij heeft geen zin om het bezoek te komen groeten. Oma Lulu is dan wel zijn lievelingsoma, maar hij heeft nu even echt geen zin om gezellig te zijn. Ze zal het wel begrijpen, denkt hij.

Hij hoort zijn vader schaterlachen, waarschijnlijk om zijn eigen grapje. Zijn moeder kan meestal goed doen alsof het dan de beste mop ooit is. Stoelen schuiven achteruit. Zal hij dan toch maar even gaan groeten?

Opeens klinkt er een boze schreeuw. Is het oma? Luide stemmen, een hevige discussie? Senn sluipt naar de deur en doet zijn uiterste best om die zo zacht mogelijk open te maken. Natuurlijk kraakt dat ding weer als een valse viool en de stemmen in de woonkamer verstommen direct. Het wordt doodstil. Hebben ze mij gehoord? Ja, logisch toch, met dat gepiep. Hij hoort snelle voetstappen, het klinkt als getik van de hakken van oma. Dan slaat de voordeur keihard dicht.

Geschrokken sluit Senn voorzichtig weer zijn deur. Die kraakt dan natuurlijk helemaal niet. Het is nog vroeg in de middag. Misschien moet hij even Bjorn opzoeken. Hij stuurt een berichtje naar zijn beste vriend, die bijna direct een bevestiging terugstuurt. Bjorn zit zich waarschijnlijk ook thuis te vervelen in de hitte. De zomervakantie is kei-

tof, maar de warmte van de laatste tijd is echt drukkend. Op het nieuws hebben ze het steeds over een ongekend lange hittegolf zonder zicht op verkoeling. Zoals meestal spreekt Senn met Bjorn af in het skatepark bij de bibliotheek.

Senn doet een versleten korte jeansbroek aan en vist het T-shirt uit de kast dat hij laatst samen met Bjorn heeft gekocht. Er staat een illustratie op van een paard dat kan praten. Met die hitte van vandaag wil hij zo luchtig mogelijk gekleed gaan. Zijn donkere bos kroezige krullen krijgt een snelle veeg met pommade. Nog een beetje deo en klaar.

Nonchalant, alsof er niks is gebeurd, komt hij even later de huiskamer binnen. Zijn moeder zit achter de computer en kijkt nauwelijks op. Het lijkt alsof ze heeft gehuild. Natte strepen lopen kronkelig over haar mooie chocoladebruine huid. Zijn moeder heeft van die mooie hoge jukbeenderen die modellen op tv ook hebben. Senn ziet nog net hoe een traan op haar donkerblauwe jurk valt.

Zijn vader, Luuk, zit stil op de bank voor de tv. De grote stoere man is nooit heel spraakzaam. Zoals vaker met politiecommissarissen zit hij meestal met zijn gedachten bij andere zaken.

‘Is oma al weg?’ vraagt Senn onschuldig.

‘Ze had haast, ze moest naar de kapper,’ broemt zijn vader zonder van de tv weg te kijken.

‘Oké, Waar is Lynn?’

‘Je zusje is weer eens naar het winkelcentrum met vriendinnen. Ze komt straks natuurlijk thuis met een of ander vintage rokje uit de vorige eeuw,’ hoort hij zijn

moeder zeggen. Ze is weer wat bekomen en probeert met een luchtig grapje de spanning te breken.

‘Waar ga jij eigenlijk naartoe?’

‘Ik ga skaten met Bjorn in het park.’ Snel voegt hij er nog aan toe: ‘En ja, ik ben voor het eten thuis, mam.’

Senn ziet de ogen van zijn moeder een beetje oplichten. Ze strekt haar armen uit in afwachting van een knuffel. Een beetje verbaasd door die plotselinge vraag naar affectie, geeft hij zijn moeder een stevige knuffel en een kus op haar wang, die een beetje verkeerd terecht komt op haar rechteroor. Senn moet er zelf om grinniken.

‘Ik hou van je, mijn lieve rots,’ fluistert ze in zijn oor.

Ze noemt hem altijd haar rots of haar aarde. Hij snapt het ook niet, maar het klinkt wel goed.

‘Wat is er met je, mam? Je doet zo emo. Was er iets met oma?’

‘Nee hoor, alles ging prima. Ik voel me vandaag gewoon even niet helemaal lekker.’

‘Ben je ziek dan?’

‘Absoluut niet! Er zijn zo van die dagen. Ga nu maar rap naar Bjorn, ik ga alvast lekker koken. Kom je niet te laat?’

‘Wat eten we dan?’

‘Ik ga Koreaanse ramen maken. Je lievelingseten toch?’

‘Wow! Lekker, mam, dan ben ik zeker op tijd thuis.’ Hij gooit een kus door de lucht naar haar toe en groet zijn nog steeds norske vader. Vrolijk loopt hij met zijn skateboard en mobieltje in de hand naar buiten.

Terwijl hij de oprit afloopt, lijkt het net alsof hij binnen zijn ouders weer hoort discussiëren. Misschien vergist hij

zich en zijn het de bureen. Het enige wat nu van belang is, is om zo snel mogelijk de schaduw op te zoeken, want de hitte hier buiten is vreselijk. De zon brandt fel en boos, alsof ze gek is geworden. Misschien is de wereld wel krankzinnig geworden en is de zon daarom boos, denkt Senn nog terwijl hij op zijn skateboard springt en met een rotvaart naar het park sprint.

POPPETJE IS VERDWENEN

‘Heb je het al gehoord?’

Bjorn kijkt hem met grote ogen aan en lijkt supernerveus als Senn in het park aankomt.

‘Wat moet ik gehoord hebben?’

‘Ze is ontvoerd. Niemand weet waar ze is, ze hebben alleen maar haar iPhone langs de weg gevonden. Sinds eergisteren al is ze al spoorloos!’

‘Rustig, Bjorn, rustig. Wie is spoorloos?’

‘Je weet wel, Inge, die met de blauwe ogen, mijn poppetje. God man, ik word helemaal gek.’

Senn snapte er maar weinig van. Inge is inderdaad een meisje bij hen op school. Ze zit in hetzelfde leerjaar, maar op een hoger niveau. Bjorn is echt al maanden aan het mekkeren over Inge met de mooie blauwe ogen en haar lichtbruine Spaanse huid die zacht glanst als hemelse zijde, aldus zijn vriend. Hij noemt haar zijn poppetje, ook al heeft hij haar nog nooit durven aanspreken en weet zij waarschijnlijk niet eens dat Bjorn bestaat. Het is best aandoenlijk om zijn beste vriend zo verliefd te zien op een meisje.

Senn, daarentegen, heeft weleens kriebels in de onderbuik als hij een mooi meisje ziet, maar veel meer ook niet. ‘Dat komt nog wel,’ zegt zijn vader altijd. ‘Wacht maar tot je de juiste tegenkomt.’

Senn gooit zijn skateboard aan de kant, veegt het zweet van zijn voorhoofd en focust zich nu volledig op Bjorn, zijn handen stevig op de sterke schouders van zijn nerveuze vriend.

‘Oké, vertel even rustig wat je allemaal weet.’

Een diepe zucht ontsnapt aan de jongen, als een ballon die leegloopt, en Senn voelt hoe de spanning uit Bjorns schouders wegebt.

‘Gisteren hoorde ik het al van mijn moeder, die had het uit de buurt-WhatsApp. Er was een bericht dat Inge Sommers niet was thuisgekomen na haar hockeytraining en of iemand haar had gezien. De ouders waren allemaal in paniek en de politie is een onderzoek gestart.’ Nu zakt Bjorn een beetje in en Senn voelt een onderdrukte snik bij de jongen. ‘Ze hebben haar telefoon met gebroken scherm gevonden langs het bospad. Een buurjongen bij mij zei dat er zelfs bloedspatten op zaten.’

‘Kom op, Bjorn, mensen krijgen een heel wilde fantasie bij dit soort situaties, tenminste dat zegt mijn vader altijd. Bij hem in het korps krijgen ze vaak de meest vreemde verhalen te horen van zogenoemde getuigen.’

Met een ruk schiet Bjorns hoofd omhoog. ‘Jouw vader is toch commissaris, heb jij nog niks gehoord van hem?’

‘Nee, eigenlijk niet. Pap was vandaag de hele dag thuis. Oma Lulu was op bezoek. Ik heb niemand er iets over horen zeggen.’

‘Wil je hem alsjeblieft straks vragen of hij er iets van weet? Zo groot is deze stad ook niet, hij zal in ieder geval meer informatie hebben over mijn poppetje dan die sukkel van een buurjongen met zijn fake news over bloedspatten.’

‘Ga ik doen. Zullen we nu beginnen? Ik wil die airwalk oefenen van dat YouTube-filmpje.’

Bjorns groene ogen glinsteren plotseling een beetje met hernieuwde energie terwijl hij Senn een stomp geeft. ‘Ik zal jou eens laten zien wat een airwalk is, eikeltje,’ plaagt hij, en weg is hij.

Senn kijkt hem een paar seconden bewonderend na. Het felle zonlicht beschijnt zijn beste vriend. Hij is werkelijk zo lenig als rubber met een lichaam van spieren en pezen. En zo gek als een deur met zijn poppetje. Wat kan er met dat meisje gebeurd zijn? Straks even aan pap vragen. Ergens vaag in zijn onderbuik knaagt een vervelend voor gevoel, alsof het heel hard dondert in de verste verte en je instinctief weet dat het noodweer onderweg is naar jou.

Senn schudt die donkere gedachte van zich af en gaat Bjorn achterna.

BERNOT IS GEZIEN

‘Hij is hier,’ zegt de oude Ziener met een zware stem die klinkt als de rollende donder in een maanloze nacht.

‘Wie is hier?’ vraagt Lulu verbaasd.

‘Bernot de Drager, natuurlijk.’ De man kijkt haar verwonderd aan.

‘Maar ze zijn nauwelijks volwassen.’ Lulu’s stem beeft lichtjes.

‘En toch is hij in onze beleving,’ verklaart de Ziener onverbiddelijk.

‘Wie is wie in de Profetie?’

‘Dat moeten we nog ondervinden.’

‘Ik moet Bernot vinden voordat hij zijn taak volbrengt.’

‘Nee, zuster. Het is niet jouw taak om je ermee te bemoeien,’ zegt de Ziener streng. ‘Bovendien zou je toch niets kunnen veranderen aan het pad dat onherroepelijk voor hen is beschreven.’

‘Maar het zijn de kinderen van mijn kind!’ Ze schreeuwt de woorden uit en slaat haar vuisten hard op de stenen tafel. De ramen in het gebouw trillen bij de macht van haar woorden. ‘Het is nog te vroeg!’ snikt Lulu machteloos.